

CHƯƠNG MUỖI MỘT

TRAI TÀI GÁI SẮC

Giáng Hương đang ngồi nơi Tây lều trong gian phòng dành riêng cho nàng, bỗng nghe tiếng huyền não dưới sân.

Nàng vén màn cửa sổ nhìn xuống, thấy hai vợ chồng người lo việc kiểm soát thú ở trại chăn nuôi đang đứng khúm núm một chỗ.

Người vợ thì khóc thút thít, thỉnh thoảng kéo cái khăn rằn trên đầu lau nước mắt. Hai người này tuổi chắc hơn ngũ tuần, mặt mày hiền lành chất phác. Thường khi Giáng Hương theo Hùng Phong ra trại, thấy cả hai lý thú lo công việc, nên Vương tam rất hài lòng và Hùng Phong rất thương mến.

Không hiểu sao hôm nay có việc gì mà Văn nhất đem vợ chồng họ đến đây ? Ngoài ra còn có thằng Nhài, tên chăn bò, tuổi độ 15, 16, cũng khoanh tay đứng đó, nét mặt xuôi xị.

Vương tam ngồi nơi chiếc ghế con. Máy người kia đứng quây quần. Văn nhất rồn rảng nói :

- Thừa tiên sinh ! Máy người này có bốn phận trông coi và kiểm soát thú. Mà nay họ để mất một con bò con. Cũng có thể

chúng đánh cắp, đem bán. Vậy tiên sinh định tội thế nào ?

Vương tam tiên sinh nhìn hai vợ chồng lão Quý và thằng Nhài một chập, rồi hỏi :

- Các người có thiếu thốn gì không ?

Vợ chồng lão Quý đồng nói :

- Kính tiên sinh ! Nhờ ơn của trang chủ, chúng tôi no cơm ấm áo, không thiếu thốn chi cả !

Vương tam nói giọng lạnh như tiền :

- Thế tại sao các người đánh cắp con vật của chủ ?

- Lạy tiên sinh ! Chúng tôi không hề ăn cắp bò. Xin tiên sinh cho lục soát nhà của chúng tôi.

Văn nhất xen vào :

- Các người đem bò bán mất rồi, còn đâu mà xét ?

Vợ chồng lão Quý nước mắt lã chã :

- Chúng tôi quả tình không ăn cắp vật của chủ. Mong tiên sinh và Chương đại ca thương tình xét lại. Thằng Nhài chăn bò hàng ngày, có lẽ lơ đễnh để lạc mất không ?

Vương tam quay sang thằng Nhài hỏi gặng :

- Có phải người đánh cắp bò đem bán ?

- Tôi có một mình, lại ăn ngủ nơi trại. Tôi ăn cắp bò thì giấu ở đâu ? Tôi cũng không biết bán cho ai, để làm gì ? Bác Quý kiểm soát thú khi về chuồng...Hay là Bác kiểm không kỹ ... để

mất...

Vương tam nghe thẳng Nhài đối đáp trôi chảy thì không biết tính sao ? Văn nhất nổi nóng vì bên này đổ lỗi bên kia, nên vung roi lên nói :

- Xin phép tiên sinh cho tôi tra khảo bọn chúng.

Hùng Phong trong nhà ló mặt ra, khoác tay bảo :

- Hãy khoan ! Chú để tôi xử vụ này cho.

Mọi người nghe tiếng Hùng Phong đều lộ sắc vui mừng, ngay kẻ đang bị vấn tội !

Vị công tử này tuy còn trẻ mà ăn nói chững chạc, hành động đúng mực, nên trong địa phận Trần gia trang từ già trẻ bé lớn ai ai cũng đem lòng kính phục, kể cả Giáng Hương !

Hai năm trước khi Giáng Hương mới đến thấy Hùng Phong tâm tính hồn nhiên, trong bụng nghĩ thầm : « Vị công tử này còn ngây thơ hơn tuổi ». Đến khi sống một vài ngày một vài tháng bên cạnh Hùng Phong, Giáng Hương mới giật mình, vì không ngờ Hùng Phong còn trẻ mà hiểu biết và nhân cách đều hơn người.

Ngoại trừ những lúc chuyện trò với chú và Giáng Hương, Hùng Phong cười nói pha trò. Nhưng khi ra ngoài hành việc, Hùng Phong bỗng nhiên trở thành một con người khác : Chững chạc, nghiêm nghị, ăn nói đúng mực...

Hùng Phong lại còn là người có lòng hết sức quăng đại, đối với gia nhân và bọn tráng đinh thì lấy tình thương mà đối đãi, chứ không phân biệt chủ tớ.

Dân chúng sống trong địa phận Trần gia trang càng yêu quý vị công tử hơn nữa. Vì Hùng Phong thích cỡi ngựa, nên lúc rỗi rãnh thường hay đi thăm viếng những gia đình địa phận mình. Thấy ai thiếu thốn điều chi, chàng mang đến cho họ. Thấy ai đau yếu bệnh hoạn, chàng chẩn mạch cho thuốc.

Ngày trước trong trang kẻ đau ốm đều mang đến trang viện xin Tiêu Dao chữa bệnh. Từ ngày Hùng Phong thay thế chú, bệnh nhân được chữa trị tại gia.

Người ta kính nể Tiêu Dao bao nhiêu, thì yêu mến Hùng Phong bấy nhiêu.

Người khâm phục vị công tử họ Trần hơn hết phải nói là Vương tam tiên sinh. Bởi ông là nhà nho, kinh nghiệm 10 năm phục vụ ở trang phải nói cũng nhiều. Vậy mà có những việc ông không biết giải quyết ra sao ? Ông hỏi ý Hùng Phong thì được vị công tử quyết định nhanh chóng dễ dàng.

Từ khi Trần Quốc Anh đến mật khu, số binh sĩ của Nguyễn Trường Hân cũng tăng lên, nên tài chánh phải cung cấp thêm rất nhiều.

Để đáp ứng nhu cầu của hai cơ sở mỗi ngày một tăng, Hùng Phong bèn mở thêm một trại chăn nuôi. Số gà vịt được nuôi nhiều hơn. Đặc biệt là nuôi loại gà đẻ trứng để bán thêm phần trứng. Ngoài ra Hùng Phong còn lập thêm một trại mới để nuôi trâu và dê.

Hồi trước Quốc Anh cũng có nghĩ điều này, song lúc ấy ngân quỹ quá dư, nên Quốc Anh thấy chưa đến lúc phải làm. Bây giờ Hùng Phong thực hiện dự tính của chú để có thêm phần

lợi tức mới về trâu và dê. Trâu làm việc đồng áng nặng nhọc giỏi sức hơn bò, nên bán trâu rất được giá. Dê thì đem bán cho những gia đình giàu có, vì họ thích uống sữa dê.

Cũng vì công việc mỗi lúc một nhiều nên Hùng Phong gần như không có giờ rảnh.

Ngày nào cũng như ngày nào, Hùng Phong ra trại chăn nuôi từ lúc trời còn mờ sương để tập dợt cho đàn ngựa. Giống ngựa nuôi rất cực, phải chăm sóc kỹ và cho chúng chạy nhảy mỗi ngày khoảng đường trường để chúng không bị chồn chân.

Các trại chăn nuôi tuy có Vương tam trông coi, nhưng đôi khi Hùng Phong cũng mất nhiều thì giờ cho các trại này. Vì gia súc nuôi quá nhiều, chúng thường có bệnh. Hùng Phong nhờ được chú chỉ dạy về y học để trị bệnh cho người và chăm nom thú, nên vị công tử họ Trần luôn luôn có việc.

Buổi sáng lo cho thú, buổi chiều đi thăm viếng đồng ruộng và gia đình nông dân, trông coi hoa màu, chỉ dẫn người làm rẫy cách trồng trọt... Công việc này do Quốc Anh truyền lại, Hùng Phong cũng thích thú lắm ! Có điều vì địa phận Trần gia trang khá rộng, nên mỗi ngày viếng một nơi mà cả tháng Hùng Phong mới đi giáp.

Trong khi đó Giáng Hương ở nhà lo việc thêu thùa may vá. Nàng và nữ mẫu may y phục cho gia nhân, các tráng đinh của gia trang, và cho cả binh sĩ ở mật khu nữa. Công việc này cũng hết sức bận rộn.

Hùng Phong và Giáng Hương gặp nhau buổi ăn trưa, song Hùng Phong ăn rất nhanh để thì giờ chạy lo công việc. Buổi ăn

trưa đôi với Hùng Phong gần như để no bụng, chứ không để thưởng thức món ăn. Mặc dù Lý Dân trông coi việc nấu nướng chung với người đầu bếp của Trần Quốc Anh, từng biết món ăn nào vị công tử mình ưa thích. Nhưng quả thật là việc làm vô ích của người tứ già trung thành !

Cả ngày chỉ có buổi cơm chiều là Giáng Hương trông đợi nhất. Giáng Hương chăm sóc món ăn cho Hùng Phong. Hùng Phong kể chuyện vui lạ bên ngoài... Cả hai vui cười thỏa thích !

Sau bữa ăn, cả hai thường lên vọng nguyệt lầu đàm đạo văn thơ. Cũng có hôm đem cờ ra nghiên ngẫm... Lúc mới đến Giáng Hương chưa biết chơi cờ. Hùng Phong phải chỉ dạy tiểu thư họ Hoàng để có tay đôi thủ !

Vào những đêm trăng thanh gió mát, Hùng Phong cao hứng thổi sáo hoặc khảy đàn, Giáng Hương cất giọng ru hồn hát theo tiếng nhạc. Trong các tài « cầm kỳ thi họa » của chú, Hùng Phong lãnh hội được ba. Còn môn hội họa thì Hùng Phong mù tịt !

Cái tình tri kỷ của họ thật khăng khít, gần như không thể chia lìa !

Ngày nào Hùng Phong quá bận, ban đêm phải xem sổ sách, Giáng Hương ngồi buồn hiu hắt nơi tư phòng không biết trò chuyện với ai ? Ngày đó đối với Giáng Hương là một ngày ảm đạm mất cả sinh thú !

Cũng có hôm Giáng Hương theo Hùng Phong ra trại chăn nuôi, có hôm đi thăm ruộng rẫy... Dù chỉ đứng xa nhìn vị công tử chỉ huy công việc, Giáng Hương cũng thấy thích thú và trong

lòng càng khâm phục con người tài hoa son trẻ này.

Một tháng hai ngày, vào đêm trăng tròn, Trần gia trang có cuộc tập dợt võ nghệ. Ngày đó Hùng Phong oai dũng trong bộ y phục kỳ mã, đấu kiếm cùng với Văn nhất, Chương nhị, thật ngoạn mục ! Giáng Hương ngồi trên lầu theo dõi trận đấu thật say sưa.

Điều đáng nói nhất là lúc nào Hùng Phong cũng nhắc nhở và ca tụng chú mỗi khi trò chuyện với Giáng Hương. Giáng Hương thừa biết Quốc Anh là thần tượng của Hùng Phong.

Trò như thế, sư phụ phải đến bực nào ? Cho nên đôi với Quốc Anh, Giáng Hương đem lòng kính phục đến độ sợ hãi !

Hai năm qua Quốc Anh về gia trang cũng độ mười lần, mỗi lần lưu lại vài ngày. Cả ba ngồi ăn chung, chuyện trò với nhau.

Ngày nào có chú ở nhà, Hùng Phong vui vẻ cười nói huyền thiên. Trái lại Giáng Hương e dè hồ thẹn, nói rất ít và cũng không dám cười đùa trước con người nàng đem lòng tôn kính như một bậc siêu nhân.

Còn Quốc Anh sau nhiều tháng ngày xa cách người yêu, lúc hội ngộ cõi lòng nhiều cảm xúc, nên chẳng biết nói chi cùng nàng ?

Nếu không có Hùng Phong khơi chuyện giữa hai người, cuộc gặp gỡ chắc là ngưng ngừng lăm lăm !

Trần Quốc Anh đi rồi, Hùng Phong bớt nói bớt cười. Trái lại Giáng Hương cười nói thật tự nhiên.

Tình cảm giữa họ không biết là thứ tình gì ?

Tình bạn bè ?

Tình chị em ?

Hay là tình thiếu cháu ?

Cả hai không bao giờ đặt câu hỏi trong trí, cũng không thắc mắc tâm sự mình.

Có điều, đôi với Giáng Hương : Hùng Phong không khác gì không khí trong nhà. Chàng đi vắng gian nhà trở nên ngọt ngào khó thở !

Còn Hùng Phong có Giáng Hương, y như có nguồn sinh lực để làm việc. Sau một ngày làm việc mệt nhọc, trở về nhà nghe nàng tiên nói cười... Bao nhiêu mệt nhọc trong người chàng như tiêu tan hết !

Nụ cười của nàng y như có chứa thuốc bổ, giọng nói của nàng y như có ướp mật ngọt ! Thật là kỳ diệu ! Hùng Phong không biết tại sao ? Đôi khi chàng dỡ sách y học của chú ra để tìm hiểu... vẫn không thấy có chỗ nào nói đến trường hợp lạ lùng này ?!

Khi mới đến Giáng Hương có cảm tưởng như mình già dặn hơn Hùng Phong nhiều, mặc dù nàng chỉ lớn hơn 3 tuổi, lại có cảm tưởng như cách nhau hai thế hệ !

Cũng phải ! Vì nàng đã hứa hẹn trăm năm cùng chú, thì đôi với cháu người ấy, nàng phải thuộc vào thế hệ khác !

Chẳng ngờ càng gần gũi Hùng Phong, Giáng Hương mới thấy mình mỗi ngày một nhỏ nhoi hơn. Bất cứ khía cạnh nào, từ sức vóc đến sự hiểu biết, điều chi Hùng Phong cũng hơn nàng và

phải dẫn giải cho nàng nghe. Nàng cũng lâu thông kinh sử, nhưng khi đàm đạo với Hùng Phong mới thấy mình chẳng biết bao nhiêu !

Lối xử thế và hành sự của Hùng phong chẳng thấy trong sách vở nào dạy cả. Chẳng biết có phải do nơi sư phụ Trần Quốc Anh không ?

Mà thật ra không riêng gì Giáng Hương, Vương tam tiên sinh và Văn nhất đều nể mặt.

***

Bởi vì ...

Trong lúc vung roi lên để tra khảo những gia nhân trộm cắp, Văn nhất nghe tiếng vị công tử bảo : « hãy khoan ! » liền kính cẩn vâng lời.

Còn Vương tam tiên sinh bỗng thở một hơi dài nhẹ nhõm ! Gần như mọi việc, khi tiên sinh lâm vào thế bí, không biết giải quyết ra sao, thì Hùng Phong gỡ rối cho.

Giáng Hương ngồi bên trong cửa sổ nhìn ra, càng tò mò hơn hết. Nàng không rõ vị công tử họ Trần sẽ phân xử ra sao ? Tự nghĩ : « Bản chất Hùng Phong nhân ái, chắc sẽ bỏ qua nội vụ. » . Tai nàng lắng nghe ... mắt nàng mở to...để trông thấy ...

Một người cao lớn, tuấn tú, từ trong nhà thủng thẳng bước ra...

Người này Giáng Hương thấy mỗi ngày. Bỗng dung hôm

nay nàng thấy khác lạ, làm cho con tim nàng đập rộn lên !

Trong khi Giáng Hương đang thắc mắc cho tâm trạng kỳ quái của mình, thì dưới sân mọi người lên tiếng chào Trần công tử. Vợ chồng lão Quý quý mọp xuống đất van xin tha tội.

Hùng Phong khoác tay bảo đứng lên, ôn tồn bảo :

- Trong các người ai cũng là gia nhân trung thành với chủ thì làm gì có trộm cắp ? Tuy nhiên bốn phận chủ giao mà không làm tròn thì cũng đáng bị trừng phạt ! Vậy ta kỳ hạn đến cuối giờ Thân các người phải tìm được con bò đem về đây. Ai tìm ra sẽ được cho luôn, còn tặng thêm ít quan tiền. Kẻ nào không tìm ra sẽ giao cho Văn nhất trừng trị.

Vợ lão Quý nghe nói khóc ròng. Người chồng khúm núm thưa :

- Bẩm công tử, giờ cũng sắp đến giờ Thân rồi. Bò đi lạc nơi đâu chúng tôi làm sao biết được mà dẫn về cho kịp ? Giả như công tử cho thời hạn dài dài một chút, vợ chồng tôi ra sức tìm, nếu kiếm được thì đem về cho chủ. Chớ chúng tôi lấy bò làm gì ? Còn tiền thưởng chúng tôi cũng không dám nhận, vì vợ chồng chúng tôi không tròn trách nhiệm đâu đáng được công tử ban thưởng ? Chỉ xin công tử cho để chậm đến ngày mai...

Hùng Phong lạnh lùng ngắt lời :

- À, nếu lão thấy không đủ thời gian để tìm con bò bị mất, thì ta giao vợ chồng lão cho Văn nhất chặt bớt một cánh tay đi để từ rày về sau không lơ đễnh bốn phận nữa.

Hùng Phong vừa dứt lời, tất cả mọi gương mặt đều biến sắc,

ngoại trừ thằng Nhài.

Giáng Hương ngồi trên lầu cao, nghe qua cũng vô cùng kinh hãi. Nàng kêu thầm : « Trời ơi ! Lẽ nào vì để mất một con bò mà vợ chồng lão Quý phải thành phé nhân ? Có lẽ nào một Hùng Phong đầy lòng nhân từ quăng đại, bỗng nhiên vì chuyện mất của mà biến tính đột ngột ? ».

Vương tam là người cảm thấy bẽ bàng hơn hết. Hơn 10 năm qua phục vụ cho chủ nhân họ Trần, ông chưa hề nghe thấy có trường hợp xử tội nặng nề như lần này !

Thỉnh thoảng cũng có những vụ mất mát, nhưng Trần Quốc Anh thường bỏ qua và nói rằng : « kẻ lấy cắp chẳng qua vì họ thiếu thốn. Lỗi ấy ta có trách nhiệm một phần. ». Vương tam là kẻ sĩ, tâm tính thuần lương, sở dĩ hết lòng phục vụ cho Trần Quốc Anh chỉ vì phẩm cách cao quý của chủ nhân.

Gần đây Hùng Phong thay thế chức trang chủ. Tuy còn trẻ mà đã tỏ ra một người tài đức không thiếu. Dân chúng trong vùng thương quý vị công tử này nhờ tấm lòng nhân hậu hơn người.

Hùng Phong về Trần gia trang đã 6 năm, chưa có lúc nào có thái độ lạnh lùng sắt đá như thế.

« Sao bỗng dưng Hùng Phong hôm nay không giống Hùng Phong thường lệ ? »

Vương tam thắc mắc trong lòng, sinh bực tức, toan nói lời can thiệp. Song Hùng Phong lờ đi, không thèm nhìn ông ta.

Văn nhất thì đứng ghéch mặt ra, không biết có phải đem

vợ chồng lão Quí chặt một cánh tay theo lệnh của chủ không ? Mặc dù chính Văn nhất cũng chỉ muốn đánh họ vài roi để họ cung khai. Chớ thật sự Văn nhất cũng biết chủ nhân họ Trần chẳng bao giờ hành tội người trong trang.

Biết mọi người bất bình lệnh của mình, nhất là Vương tam tiên sinh, nhưng Hùng Phong giả vờ không biết, quay sang thẳng Nhài, đôi sắc mặt hết sức thân thiện và hỏi giọng thật dịu :

- Còn người ? Người nhắm có thể tìm được bò đúng thời hạn ta giao không ? Nếu người tìm được thì bò thuộc về người, còn được cho thêm tiền thưởng. Bằng như người cũng không đủ khả năng tìm bò về ngay, thì ta cũng sẽ bảo Văn nhất chặt tay người luôn thể ?

Thằng Nhài lynch quỳnh nói :

- Bẩm công tử, để tôi đi tìm.

Hùng Phong hỏi gặng :

- Người chắc tìm được bò đem về đúng kỳ hạn, tức là cuối giờ Thân chứ?

- Bẩm công tử, tôi sẽ đưa bò về ngay.

- Thật à ? Ta sẽ chờ người ở đây !

Vương tam bỗng đôi sắc mặt hồng. Sắc mặt vui mừng lẫn hổ thẹn. Hùng Phong gặng hỏi lần nữa :

- Người chắc chắn sẽ tìm được bò ngay chứ ? Đừng vì quá sợ hãi mà hứa cho qua thì tội càng nặng thêm.

- Không đâu ! Tôi chắc sẽ tìm được.

Hùng Phong quay sang Văn nhất nói :

- Bây giờ chú và Vương tam tiên sinh đã biết ai lấy cắp con bò, không cần phải tra khảo vợ chồng lão Quí nữa. Những gia nhân trung thành như lão cần được ban thưởng.

Chẳng ngờ chỉ có mấy lời mà Hùng Phong đã tìm ra ai là kẻ cắp. Vương tam và Văn nhất nhìn vị ông tử bằng ánh mắt hết sức nể phục, miệng đờ ra không biết phải nói lời gì để tỏ lòng ca ngợi?

Thằng Nhài bấy giờ mặt mày tái mét vì biết mình lỡ lời đã tự tố cáo mình. Nó kinh hoàng quỳ sụm trước chân chủ, miệng lắp bắp nói không ra lời.

Văn với nét mặt hoà nhã, Hùng Phong nói :

- Ta không trị tội ngươi đâu ! Ta chỉ muốn biết vì lý do gì ngươi muốn có con bò ấy ? Ngươi đem bán hay cho ai ?

- Bẩm công tử ! Chỉ vì nàng ấy...muốn có một con bò con để nuôi. Tôi ngu dại lỡ hứa ... cho nàng. Tôi biết lỗi... Tôi đi lấy về trả lại cho công tử.

Văn nhất bấy giờ mới nổi giận đùng đùng :

- Công tử cho phép tôi trị tội thằng này. Nó mới bấy lớn mà bày đặt có bò bịch. Rồi còn ăn cắp tài vật của chủ để tặng cho gái. Thật là quá quắt !

Hùng Phong thấy thằng Nhài chẳng kém mình bao nhiêu tuổi, lòng bỗng ngậm ngùi hỏi :

- Ngươi yêu người ấy lắm phải không ? Ngươi không sợ

hình phạt vì muốn làm vừa lòng người yêu phải không ?

Thằng Nhài cúi mặt sụi sụi nói :

- Chỉ vì hằng ngày tôi chăn bò. Cô ấy đứng bên bờ ruộng nhìn theo ao ước có một con bò con để nuôi. Tôi ngu dại nghĩ rằng : « bò năm nay đẻ quá nhiều, mất một con chẳng ai để ý » nên mới bắt một con cho cô ấy.

Bỗng dung Hùng Phong thở dài, nhìn mông lung qua khoảng không gian như nghĩ ngợi điều gì ? Một lúc nói :

- Thôi, người không cần phải đi đòi lại bò làm gì. Ta cho người con bò ấy để người yêu của người không thất vọng. Từ rày về sau nên tỏ bày ước muốn với chủ. Đừng nên trộm cắp, xấu lắm !

Thằng Nhài mừng quỳnh lay Hùng Phong như té sao ! Vương tam chúm chím cười. Chỉ có Văn nhất không vừa ý, nói :

- Công tử ! Lẽ nào không trị tội nó còn cho luôn bò ?

Hùng Phong quay lưng đi vào nhà, vừa nói :

- Khi nãy tôi có nói : « ai tìm được bò sẽ được cho luôn, và tặng thêm tiền thưởng ». Chú hỏi Vương tam tiên sinh lấy tiền cho nó. Những gì tôi đã hứa, tôi phải giữ lời.

Dứt lời Hùng Phong đi thẳng, không quay mặt lại.

Giáng Hương theo dõi phiên tòa từ đầu đến cuối. Lúc đầu nàng kinh hãi và tuyệt vọng vì chưa hiểu thái độ của Hùng Phong. Giờ sau phiên xử, lòng khâm phục của nàng với « người ấy » thật vô bờ !

Nàng muốn chạy tới trước mặt « người ấy » để tỏ lời ca ngợi, chợt nghe con tim bâng hoàng xao xuyến khi trông thấy Hùng Phong trở vào nhà với sắc mặt buồn thiu vì câu chuyện tình của thằng Nhài.

* * *

Buổi chiều hai người gặp nhau nơi bàn ăn, Hùng Phong chỉ đáp cậm chững chớ không chuyện trò vui vẻ với nàng như thường lệ.

Giáng Hương không hiểu tại sao ? Nàng ngồi một bên nuốt cũng không trôi. Con tim như đau nhói lên...

Tôi đêm đó cả hai không lên vọng nguyệt lầu thường gió ngấm trăng nữa.

Giáng Hương thầm nghĩ : « Có lẽ Hùng Phong vì mệt mỏi với công việc nên đi ngủ sớm. » Nàng về phòng nàng cũng lên giường nằm ngủ, song trăn trọc mãi đến nửa đêm vẫn không ngủ được !

Từ khi về nương náu nhà họ Trần, nay là lần đầu tiên nàng cảm thấy lạc loài khốn khổ. Nỗi thương nhớ cha già lúc nào cũng ray rức trong tim nàng, song lâu nay nhờ có Hùng Phong bên cạnh chuyện trò nên cũng phôi pha.

Đêm nay là đêm đầu tiên nàng khóc, mà chẳng biết do đâu ? Nàng khóc một lúc lâu nghe con tim vẫn còn đau đớn lắm, nên mở cửa phòng nhẹ bước ra ngoài.

Khi còn sống nơi nhà nàng, những lúc buồn bã nàng thường

thả bộ ra vườn ngồi tựa lưng nơi gốc liễu, nhìn đàn cá lội nhõn nhõn dưới hồ để phôi pha nỗi sầu ...

Đêm nay nàng thấy cần phải đi ra ngoài. Nàng cần tản bộ một lúc cho cõi lòng bớt nặng trĩu. Nàng không định đi xa, nhưng đôi chân cứ mãi bước đều... Một lúc nàng ra đến Hồ nhật Nguyệt hội nào không hay ?

Trăng sao trên trời không tỏ lắm. Ánh trăng lười liềm với chút ánh sáng yếu ớt tỏa xuống trần gian một màu vàng nhạt. Vách núi cao sừng sững che lấp cả ánh trăng làm thành một vết đen xỉ trên mặt hồ, khiến cho cảnh vật thêm phần hắc ám.

Nàng ngồi trên một bệ đá, mắt đăm chiêu nhìn giòng nước đen ngòm... Không thấy gì cả ! Nơi đây không có nhánh dương liễu, nơi đây không có đàn cá lội nhõn nhõn... Nơi đây chỉ có nàng một mình bơ vơ hiu quạnh !

Nàng thút thít khóc ! Khóc mà không hiểu vì sao ? Tại ai ? Chỉ biết rằng hễ nàng khóc nỗi sầu như vơi đi !

Tiếng khóc của nàng làm kinh động một người không hiểu ở đó từ bao giờ ? Vì người ấy ngồi khuất nơi một tảng đá cao nên không trông thấy nàng !

Nghe tiếng khóc, người ấy giựt mình đứng phất dậy, tung mình ra khỏi tảng đá... Giáng Hương nghe tiếng chân người cũng sợ hãi nín khóc, ngược mặt lên...

- Giáng Hương !

Tiếng gọi thật thắm thiết ! Cùng với tiếng gọi một người chạy về phía nàng...Giáng Hương thấy người ấy cũng sững sờ

đứng lên...

Cả hai cùng dang hai tay ra...

Chỉ còn bước thêm một bước nữa, cả hai sẽ ôm chầm lấy nhau... Nhưng người kia vụt đứng khựng lại và Giáng Hương bỗng bước thụt lùi !

Khoảng cách không xa ấy có một bức tường vô hình của đạo lý phân chia ngăn cách họ.

Họ không tiến tới được nữa ! Họ dừng lại đó... để nhìn nhau qua màn lệ... để nghe tiếng lòng rên rỉ và cũng để biết rằng : « họ không thể yêu nhau ! »

Tới bây giờ Giáng Hương mới biết mình đã yêu Hùng Phong. Và Hùng Phong cũng chỉ biết mình đã yêu Giáng Hương trước đó không lâu.

Hai năm gần gũi, tình tri kỷ thắm thiết đã biến thành tình yêu lúc nào họ không hay ! Cho đến khi Hùng Phong khám phá ra : « Hình ảnh của Giáng Hương đã ngự trị trong tim chàng, không giờ phút nào quên lãng được ! Lúc làm việc cũng như lúc ăn lúc ngủ, khi tỉnh hay khi mơ... Tâm trí của Hùng Phong chỉ có Giáng Hương và chỉ thấy mỗi Giáng Hương mà thôi !

Giọng nói, tiếng cười, nét mặt thiên thần của nàng ... đã khắc vào tim, in sâu vào óc, hòa lẫn vào máu thịt của chàng, không cách gì gỡ ra được !

Khi biết mình đã yêu Giáng Hương, Hùng Phong kinh hoàng còn hơn thấy đất trời sụp đổ.

Tình yêu này không thể có ! Vì Hùng Phong yêu chú hơn

hết trên cõi đời này. Dù chú không nói ra, Hùng Phong cũng biết nàng là người yêu của chú. Chú yêu nàng trong ánh mắt, trong thơ, trong nhạc, trong tranh...

Bao phen Hùng Phong bắt gặp chú ngồi hàng giờ ngắm bức họa « mộng du cung Quảng ». Tình của chú thật thanh cao.

Ngày chú đem nàng về, Hùng Phong hơi ngạc nhiên vì không hiểu sao Hoàng tiểu thư lại giống người trong tranh ?

Mới đầu Hùng Phong nghĩ : « Có lẽ chú biết nàng trước nên họa hình nàng. Sau suy lại, chàng thấy không đúng. Vì tranh vẽ quá lâu, nếu tính thời gian Giáng Hương còn nhỏ lắm.

Như vậy chỉ một cách giải thích duy nhất là nàng đúng là người trong mộng của chú.

Chú yêu người trong mộng, gặp đúng người trong mộng, đáng lý không còn gì lý tưởng hơn nữa mà không thành hôn. Nhưng chú đã đặt tình nước trước tình riêng. Một con người như chú, đừng nói chi đối với Hùng Phong là kẻ được thọ ơn nuôi dưỡng và giáo dục, dù cho ai khác cũng đem lòng kính phục thương yêu.

Yêu chú thì không thể nào yêu người yêu của chú ! Cho nên khi biết mình đã yêu Giáng Hương, Hùng Phong cuống cuống sợ hãi. Mấy hôm muốn trốn, muốn không gặp nàng. Lý trí bảo thế, nhưng con tim không cưỡng lại được ! Rồi lại gặp nàng ! Rồi lại yêu nàng hơn thêm...

Tự cảm đoán, tự buộc mình phải quên, song cái trớ trêu của tình ái là : hễ càng cảm đoán càng muốn quên thì lòng si mê càng cao dày, nỗi thương nhớ càng sâu đậm.

Biết phải làm sao đây ? Tình này không thể tiến tới được, cũng không thể trở lui được. Vậy có thể nào đứng y nguyên một chỗ được không ?

Cả hai đứng bất động thật lâu...

Giáng Hương vẫn không ngưng đổ lệ.

Hùng Phong thấy nàng khóc, đau đớn từng đoạn ruột, muốn bước tới uống hết nước mắt của nàng, để gương mặt kiêu diễm của nàng không vương nét sầu thảm. Nhưng hình ảnh của chú hiện ra...Hùng Phong cảm nghe tứ chi rữ rệt, không nhúc nhích được nữa, cất giọng yếu ớt :

- Khuya rồi ! Tiểu thư nên vào nhà, kéo sương đêm lạnh lẽo.

- Vâng !

Nàng chỉ nói được tiếng « vâng » nhỏ xíu rồi lui thủi bước đi. Hùng Phong nhìn theo cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của nàng trong đêm tối, mới chạy theo như một kẻ điên loạn.

* * *